

SEZGİN KAYMAZ • **Lucky**

© 2000 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
2000-2018, İstanbul (7 baskı)

İletişim Yayınları 644 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 92
ISBN-13: 978-975-05-3565-9

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 2. BASIM
1. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora

YAYIN SEKRETERİ Emre Bayın

DİZİ KAPAK TASARIMI Suat Aysu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Lucky

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. 1967'den itibaren on üç yıl Konya'da yaşadı, Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. 1980'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girip iki yıl sonra terk etti. Ankara 19 Mayıs Spor Akademisi'ne girdi, girer girmez terk etti. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dilbilimi'ne girdi, bu sefer okudu, sonuna kadar da gitti, fakat alt sınıfın Türkçe dersini veremediği söylendiği için kızıp onu da terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Bütün kategorilerdeki Hentbol Milli Takımlarında Baş Antrenör olarak görev aldı, Teknik Kurul Başkanlığı yaptı. 2006-2013 yılları arasında Türkiye Voleybol Federasyonu'nda İcra Kurulu Koordinatörü olarak çalıştı. Artık sadece yazıyor.

Kitapları: *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kapıtanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı* (2014), *Kıyas* (2014), *Farfara* (2017), *Nefha* (2018), *Benyusuf* (2019), *Bakele* (2020), *Son Şûra* (2021), *Bugün Bize Kim Geldi* (2021), *Düz Dünyacılar* (2023).

Kan kardeşim Bezar'a...

*Söyleşip insanla bir insan gibi
Günbegün olmuştu şöret sâhibi...*

– MEVLÂNÂ

İsmi, “Şanslı” anlamına geliyordu. Kara, yağlı kayış bir dobermandı. Son sahibi Taksici Osman’ın ifadesiyle, sahip olmayan pişman, sahip olan çok pişman bir köpekti. Puştı, dalavereciydi, üçkâğıtçıydı, yılan ruhluysa. İspiyoncu ve yalancıydı, şerefsiz ve haysiyetsizdi.

“O zaman bana niye veriyorsun Osman Bey?” diye sordu, gazete ilanıyla köpek satın almaya gelen Kemalettin. “Bana ne garezin var kardeşim? Biz buraya adam gibi bi köpek satın almaya geldik. Allah Allah!” Yan gözle, çışten yeni gelen, taksi durağının içindeki elektrik sobasına kıcını dönmüş, belini böğrünü ısıtmakta olan köpeğe âdetâ nefretle baktı.

Taksici Osman muhatabına hak vererek sırttı.

“Abi, ben satmıyom ki, hediye ediyom.”

Kemalettin bir daha baktı Lucky’ye, eliyle şöyle bir dizine vurdu, hediye mi diyordu bu herif, bedava mı diyordu? “Hayır, fena köpek de değilmiş aslında...” dedi. Sert çıktığına yanıyordu için için. “Naapsak ki?”

Lucky, açık kıcını Kemalettin’e dönüp seslice yellendi.

“Üff! Vay yaramaz! Kötü koktu bel!”

Osman elini yüzünün önüne yelpaze yaparak hoş râyihâyı uzaklaştırmaya çalışan Kemalettin’e açıklama yapmak zorunda hissetti kendini.

“Tavuk.”

Kokuyu koklamamış da yutmuş gibi suratını ekşitti Kemalettin.

“Nasıl?”

“Tavuk diyom la... Bu diyom, tavuk yediği zaman sıcincaya kadar zart zart salar hep! Biz evde hiç tavuk vermiyoz amma burda arkadaşlar biraz fazla sevdikleri için yüzlüyolar... Ne dese yapıyolar.”

Durağın kapısı açılıp da iki taksici soğuk kış havasıyla beraber içeri girince fermante olmuş tavuk kokusu biraz hafifler gibi oldu. Lucky, selâmünaleyküm diyen adamların üstüne atladı, yıldı, sırnaştı, bir ona gitti bir ona gitti, yavşadı, cıvıdı. Durak sakinlerinin bu iti çok sevdiği kaçmamıştı Kemalettin’in gözünden, şu kapıdan girdiğinden beri böyleydi bunlar. Hayvan durağın maskotundan öte bir şey, hâttâ buradaki koca koca adamların evlilik dışı çocuğu gibi bir şeydi. O onları yalıyor, onlar onu öpüp ısıyorlardı. Her nazını, her kahrını çekiyorlardı. Hâttâ gene Kemalettin’in dikkatinden kaçmamıştı, çiş geldiğinde tutamağını tasmaına takıp çişe götürebilmek için üç dört kişi aralarında itişip kakışmış, sonunda ihale içlerinde en kabadayı olanına kalmıştı. O hıyar da pos bıyıklarından, koca göbeğinden utanmamış, sevk kayışının ucunu iyi bir bok yiyormuş gibi tutmuş, kırta kırta, göt ata ata yürüyen hayvanı cadde cadde gezdirip sırta sırta ıšetmeye götürmüştü.

Allahı var, güzel köpekti Lucky. Nefis bir fiziği, fıldır fıldır elâ gözleri vardı. Bir de üstelik, beleşti.

“Yav Osman Bey... Osmancım... Ne diyoduk en son?”

Taksici Osman, Kemalettin’e baktı. “Abi...” dedi, “Valla, işte köpek burda... bak... beğenirsen, almak istersen konuşuruz.”

Bak mak ne ayaktı şimdi? Osman’ın karar değiştirmiş olabileceğinden, köpeği bedavaya kaptırmak istemeyebileceğinden korktu Kemalettin.

“Neyi konuşucaz canım? Ben alıcıyım. Alıcı olmasam taa Batıkent’ten kalkıp da Cinnah’a gelir miydim? Sen ne diyodun demin?”

“Tavuk yedirmiyce diyodum. Adam sıcsa öyle kokmaz!”

“Yok, o değil... o tamam da... Hediye mi diyodun, bi şey diyodun?”

“Çek kız! Zilli!” Önüne gelip burnunu apış arasına sokarak gözlerinin içine bakan Lucky’nin kafasını okşadı Osman, sonra Ke-

malettin'e döndü. "Abi, işte dediğim gibi... Hediye edecem amma şartlarım var..." Lucky sivri burnuyla Osman'ın torbalarına sertçe vurdu. "Anam! Kız dur la! Böyle işte. Görüyon... Senlen yan yana oturuyom, onlan ilgilenmiyom da senlen konuşuyom ya, geberiyo hırsından, kıskancından çatlıyo." Sırıttı. "Anam avradım olsun, yene evlileri birbirinden ayırır. Öyle namussuz bu." Hayvan hâlâ durtuyordu toplarını. "Kız dur dedim!"

Kemalettin'in tadı kaçırverdi birden. Durağın ortasına kadar sündü, köpeğin kısacık kuyruğunun altına eğildi. "Yav bu dişiymiş?" dedi hayretle. Gülüşerek; "Hee, gancık gancık," diyen öteki taksicilere ters ters baktı. "Hadi ben neyse de, eşim hayatta sokmaz dişi köpeği eve. Hay Allah! Telefonda söyleseydin keşke Osman! Biliyosun, yılın belli zamanlarında âdet görür bunlar. Biz evde bakıcaz neticede. Her tarafa damlatıcak, damlattığını yalıycak, ondan sonra o diliyle gelip bizi yalıycak. Kötü de kokarmış!"

Osman Lucky'yi iki eliyle birden sertçe itti. Aradığı yüzü bulamayan it, öteki taksicilere koştu.

"Abi, ne bileyim ben la? Sen bana sormadın ki erkek mi dişi mi!" Başı yerde kıcı havada, domalmış, iş arkadaşlarının ayakkabı bağcıklarını çekiştiren kara köpeğin ardını işaret etti. "Aha, malı tabak gibi ortada. Yarım saatten beri daha yeni mi görüyon?"

Kemalettin, kayınpederinin eve köpek alsınlar diye eşine doğum günü hediyesi olarak verdiği ve o an için kendi uhdesinde ırzına geçilmeyi bekleyen bin doları düşündü.

"Neyse canım..." dedi, "Dişi mişi. O da köpek, eşimin istediği gibi de doberman üstelik." Sıkıntıyla iç çekip elini beline götürerek cep telefonunu çıkardı. "Ben gene de her ihtimâle karşı evi bi arıyayım." Dönüp Osman'a baktı, güldü. "Bilsin ki sonradan problem çıkmasın... di mi?"

Osman, "Ara sen ara..." dedi, sonra da Kemalettin'in üstüne atlıyormuş gibi yanından geçip domalık domalık ona buna dış atcağım diye yırtınıp duran Lucky'nin beline sarıldı. Hayvan gerisinden böyle bir saldırı beklemiyordu. Kündeyi yememek için ayak kabısını kurtarmaya çalışan öteki taksicilerden ilk gözüne kestirdiğinin bacağına sarıldı. Arkasından asılıp duran sahibine gücünün yetmeyeceğini de anlayınca, bu defa dizine sarıldığı adamın

deri montuna dişlerini geçirerek yerini sağlama aldı. Taksici, “Bırak kız!” diye bağırırken Osman asılmaya devam etti, deri mont cart diye yırtıldı. Osman altta Lucky üstte, sırtüstü durağın ortasına yuvarlandılar. Lucky kıvrak bir bel hareketiyle kurtuldu kurt kapanından, “Ananı avradını...” diye söven yırtık montlu adama hırlayıp elektrik sobasının yanına uzandı, koparttığı deri parçasını ağzında gevemeye başladı.

Kemalettin, “Len Osman... Kardaş, al şunu şu gancığın ağzından da bâri gidip ayakkabıcıya diktirelim!” diyen adamın yanından müsaade isteyerek geçti, durağın park yerine çıktı. Yapacağı konuşmaya şahit olurlar korkusuyla önce durağın kapısını sıkıca kapattı, sonra da etraftakilerin anten taksalar işitemeyecekleri bir mesafeye açılıp dudaklarını şehvetle yalayarak karısının cebini tuşladı. “Bin dolar yaa!” diye düşünüyordu. “Bi sıçık it için bin dolar! Beleşini bulmuşum, yedirir miyim o parayı elin petşöpçüsüne?” Doğrusu, o bin doların her bir sentinde gözü vardı baştan beri. Ne olursa olsun pazarlık yapacak, on dolar, on beş dolar cebe indirecekti ama böyle bir mucize aklının ucundan bile geçmemişti. Değil dişi, ibne bile olsa alacaktı şu hayvanı. “Bulmuşum bu fırsattı! Sıçarım âdet kanamasına! Bana ne! Ben mi temizliycem?” Durağın camekânından içeriye bir göz attı. Ortalık henüz durulmamıştı. Bu defa da Taksici Osman tespih tanelerini arar gibi domalmış, arkadaşının ceket parçasını geven Lucky’den, artakalan salyalı ve diş delikli kısmı kurtarmaya çalışıyordu. Alimallah, bunun ceketlere böyle bi şey yapacaktı var ya!.. Karısı telefonu açınca hemen yumulup konuşmaya başladı. “Canooş...” Sesini elinden geldiğince düşük oktavda tutuyordu. “Müjdemo isterim... Evvet... Buldum. Aynen! Üff, sen ne diyosun yaa, hem de ne doberman biliyo musun! Simsiyah! Yağlı kayış! Görsen bayılırsın... Para mı?” Kara kışın soğuğuna rağmen alnında biriken teri sildi. “Yetti canım, tam geldi. Hıı... tıkı tıkına bin dolar. Ama çingene pazarlığıyla yani...” Telefonu öbür eline alıp terini bir daha sildi. “İlk başta bin sekiz yüz dolardan açtı herif kapıyı... Kendisi şeyden... yurtdışından getirtmiş.” Taksi durağına baktı. Osman deriyi Lucky’den kurtarmış, bu defa da kendini kurtarmak için içerdeki bankın üzerine çıkmıştı. Lucky ritmik bir inatla sıçırıyor, Osman’ın taa başının üze-

rine kadar kaldırdığı bir parça meşini havaya dış atarak geri almaya çalışıyordu. “Yok yaa, ne petşöpu yaa? Onların yanına bile yaklaşılmıyo,” diye ağız yapmaya devam etti karısına. “Ağzını açan üç bin dolar, dört bin dolardan açıyo.” Sesini biraz fazlaca yükselttiğini düşünerek kafasını içine çekti. “Pedi... Ne? Pedigri mi? O ne oluyo? Secere mi? O ne peki?” Canı sıkın dudak büktü; suratı kızdı, yüzüne bir umutsuzluk çöktü. “Yani... Bilmiyorum ki var mı şimdi. Neticede bu aldığım adam köpek ticareti yapan bi adam değil. Bilmem ki seceresi var mıdır. Sormadım, ama sorarım.” Morali çok bozulmuştu. Bin dolar, bir boktan soyağacı belgesi yok diye kanatlanıp uçmak üzereydi. Neydi ki o belge? Nasıl bir şeydi? Bir matbaaya gidip şöyle nikâh davetiyesi gibi bir şey bastırса? “Hacanoş?” dedi, “Tamam canoş. Sorucam tabii. Pedigrisi yoksa hayatta almam. Büsee... yalnız şöyle bi şey var, köpeğimiz dışı. Ha? Aman noolacak, kısırlaştırırız olur biter. Çok tatlı ama var ya... Tamam, söz. Kısırlaştırırız canım. Bizzat ben götürürüm veterinere. Eve gelmeden mi götürüyüm? Yaa daha yavru bu yaa... Ne bileyim, yedi, bilemedin sekiz aylıktır. Büyüsün bi, kanasın, kısırlaştırırız. Tamam... oldu. Secere... Tamam... Alırım ben ne lâzımsa. Öpüyorum!” Telefonu kapatıp etrafına bakındı. Kimsenin kendisini duymadığına kanâât getirince rahatladı. “Bu pezevenkler birbirine bağlı olur...” diye düşünüyordu, “Biri duysa bin doları gözden çıkarttığımızı, hemen yetiştirir o geri zekâlıya!” Taksilerin park yerini sokaktan ayıran alçak demir parmaklığı geçti, durağa doğru ilerlemeye başladı. Dışarıdan bakılınca Taksici Osman’ın ve diğer iki taksicinin belden yukarısı görölüyordu. Tantana bitmiş gibi bir hâlleri vardı. Lucky de bir köşeye sinmiş olmalıydı. Osman’ın omzunun gerisine dönüp arayan gözlerle kendisine baktığını görünce çok uzaktan geliyormuş da Osman hasretiyle yanıp tutuşuyormuş gibi sevinçle el salladı. Ayıp olmasın diye Osman da ona salladı.

Durağın kapısını açıp girdi. Tahmin ettiği gibi Lucky yerde uzanmış yatıyordu. Yalnız etrafında bir su birikintisi vardı. Ceketi parçalanmış adam, elindeki delik deşik olmuş yamaya, neresine yamayacağını düşünerek dertli dertli bakıyordu.

Osman, Kemalettin’in yüzünün güldüğünü görünce karısıyla meseleyi hallettiğini anladı. “Yenge ses etmedi heralde?” diye sor-

du. Sonra da cevap beklemeden dönüp ceketini parçalanmış arkasına çıkıştı: “La Selahattin... Ver la şu çaputu şu koduğuma! Ben sana tamir ettirmesi benden demedim mi aslanım?” Selahattin Osman’a kararsız kararsız baktı, ondan sonra da elindeki deri parçasını taş atar gibi attı Lucky’nin kafasına. Deri, tam isabet, Lucky’nin sivri alnının çatına oturdu ama hayvanda en küçük bir sevinç belirtisi görülmedi. Hattâ bilhassa yaparmış gibi kımıltısız kaldı. Böylece siyah deri ceketin siyah parçası, inatçı dobermanın tabanca sivrisi kafasının üzerinde gözlerini de örten bir eşarp gibi durmaya başladı. “Abi görüyon mu la?” dedi Osman Kemalettin’e dönerek. “Şerefsiz la bu! Elinden zorlan aldık diye oturup işedi, ondan sonra da bize eziyet olsun diye işemiğinin üstüne yattı pezevenk! Şimdi de veriyoz, almiyo!”

Kemalettin, “İyi!” diye düşündü. “Bizim Büse’nin iki günde hevesi geçer, ben de bu iti bin dolara başka bi salağa okuturum. Cennet canıma minnet!” Osman’a sahte bir anlayışla baktı. “Olsun canım...” dedi, “Ben şimdiden sevdim keratayı.” Lucky’ye dönüp başparmağını bozuk para sayıyormuş gibi oynatarak yanına çağırıldı. “Lucky, gel kızım bakiim yaa... Küstün mü sen yaa?”

Lucky, eşarabının altından, tanımadığı bu sese kulaklarını oynatarak karşılık verdi, sonra da bamyı kadar kalmış kuyruğunu salladı. Kıcını başını oynatınca sağa sola sidik sıçradı, elektrik sobasının tellerine de değen amonyaklı sıvı cıss diye ses çıkardı. “Bak Osman...” dedi Kemalettin, “Sevdi beni. Nasıl kuyruk sallıyo bak!”

Osman, siktir et der gibi bir el hareketi yaptı. “Sallamasa şaş esas!” dedi. “Bu var ya bu... Valla eve hırsız girse hırsızları işbirliği yapar la bu, ‘Ben sana paraların yerini gösteriyim, sen de bana buzdolabının kapağını açiver!’ der. Öyle bi alçak köpek bu!”

Kemalettin göz ucuyla Lucky’ye bakmayı sürdürüyordu, sahte sahte güldü. Hayvanın çok özel bir çaba göstererek o deri eşarabı kafasının üstünde düşürmeden tutması, her yeri ayrı oynadığı hâlde kafası bir milim oynamıyordu, hoşuna gitmişti. “Canı sağ olsun onun!” dedi. “Di mi kızım?... Her neyse... Eşimi aradım, tamam... Mesele kalmadı. Sence de tamamsa?”

Selahattin, dışarıdan cama vurulup müşteri geldiğinin haber verilmesi üzerine ayaklandı. Lucky’nin önünden geçerken, daha ön-

ceden canı yanmış olacak, “Hoşt amına goduğum!” diyerek hayvana gözdağı verdi. Lucky sallamadı, put gibi oturmaya devam etti.

“Valla bence de tamam abi!” dedi Osman. “Yalnız, tabii isterim köpek sana gitsin, iyi bi ailenin yanına yerleşsin ama, demin de dedim, şartımı kabûl edecek olursan yani...”

Yüreğinin derinliklerinde bin doların sıcaklığını hisseden Kemalettin canlı canlı kafa salladı. “Ayıbettin Osman!” dedi coşkuyla. “Şartın şurtun lafı mı olur! Buyur... söyle.”

Osman, lâfa nereden başlaması gerektiğini kestiremiyormuş gibi ayağa kalktı, pantolonunun ağını düzeltti, takımlarını yerleştirdi. Gözü Lucky’deydi. “Bak la bak!” dedi, “Kahpedeki inadı görüyor mu? Bak hâlâ kafayı kıpırdatmıyo.” Yerine oturdu, Kemalettin’e döndü: “Şimdi abi... Bizim Aysel, benim hanım olur kendi, bu ite hasta tamam mı? Ama bu hastalığın mikrobu da gene bu it. Şimdi...” Üstdudağını yalayıp ceketinin yan cebinden sigara paketini çıkardı, Kemalettin’e tuttu, onun istemediğini görünce öteki arkadaşına tuttu, o da “Yok, yeni attım,” deyince kendininkini yakıtı, iki fırt çekti dertli dertli. “Mikrop bu, hasta da bizim hanım...” Kendi vicdanına soruyormuş gibi dönüp sordu Kemalettin’e: “Sen olsan naapardın abi? Mikrobu mu savardın başından, hastayı mı?”

Kemalettin tam cevap vereceği anda öteki taksici lâfa karıştı:

“Hastayı hastayı, he he he!” Kemalettin’e göz kırparak dişsiz ağzını sağa sola sündürdü lastik gibi.

“Yok canım!” dedi Kemalettin.

“La Ender!” Taksici Osman, bozuk bozuk bakıyordu arkadaşına. “Başlatma la şimdi!”

Lucky başındaki örtüyü milim kaydırmadan, yere yayılıp gitmiş sidiğinin üzerinde sağ yanına döndü. Orayı adamakıllı suya banıp kısa tüyelerine yedirdikten sonra aynı maharetle sol yanını da bandı. Geriye bir tek kafası kalıyordu ama herhalde o kadar da değildi artık.

“Ba ba ba...” diyerek Lucky’yi gösterdi Ender. “Ba naapiyo ba!”

Osman omuz silkti. “Puşt abi!” dedi Kemalettin’e. “Ben sana dedim, silme puşt!”

“Hı...” dedi Kemalettin sabırsızca. “Çok kerata hakkaten de.” İçinden, “Hastir lan!” diyordu, “Hayvanı eğitmeyin, bulduğu yere

tabii işer!” Osman’a bakıp anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. “Zaten bu dobermanlar çok akıllı olurlmuş. Bunlar...” Sustu, reklam yaptığı için kızdı içinden kendine. Havaya girecekti herif, başlayacaktı naza çekmeye. Hafifçe hıncırıp genzini temizledi “Ama çok da zor eğitilirlemiş yani...” diye kıvırdı. “Tabii zaman meselesi sonuçta. Sen gece gündüz direksiyon salıyosun, yenge evde tek başına, akşama kadar çocuklar bi taraftan... Çocuk var mıydı Osmancım?”

“Var abi.”

“Kaç tane?”

“İki kız, ellerinden öper.”

İçinden “Hiç mi boş durmadınız lan?” diye geçirirken dışından, “Allah bağışlasın,” dedi Kemalettin. Uzanıp adamın düşük omuzlarına dostça dokundu, sıktı. “Valla elinizi çabuk tutmuşsunuz Osmancım. Yaş kaç allâsen?”

Ender ayağa kalktı o sıra. Durağın dışına baktı şöyle bir. “Al sen Laki’yi gardaş!” dedi. “Allahımı inkâr ediyim, benim böyle kopeğim olacak, gariyi gorum gapıya, bunu da alırım goynuma!”

Köpeğin lâfı anlamış gibi neşeli neşeli kuyruk sallamaya başlamasını hoş bir tesadüf olarak değerlendirdi Kemalettin. Dönüp “Yok canım, daha neler?” gibisine sırttı Ender’e.

“La Ender...” diye homurdandı Osman. “Bi rahat ver la! Bi bi şey konuşuyoz la!”

“Gidiyom lan zaten.” Ender sırtındaki kazağı göbeğinin üstüne kadar sıyrıp başparmaklarının yardımıyla pantolonunu vücudundan ayırdı, sarkmış gömleğini içine tıktı. Durağın kapısına elini uzatmıştı ki durup geri döndü, yerde, kendini kendi sidicine banmış ölü gibi yatan köpeğe sevgiyle baktı, güldü, yanına kadar gitti, üstüne eğildi. Başucuna gelenin kimliğini belirlemek için eşarbin altından havayı kokluyordu hayvan. Bamyı kuyruk gene sallanmaya başladı. “Gızım...” dedi, “Gidiyon nu seen?” Sesi bayağı hisli çıkmıştı. Kemalettin Taksici Osman’a bakıp üzülmüş gibi dudak büktü. Aynı anda da Taksici Osman’ın cidden üzüldüğünü fark edip paniğe kapıldı. “Gızım...” diyordu Ender, “Aç yüzünü gızım... Elâ gözlerinlen bi bak gızım!”

“Bakar bakar, bok bakar!” diye düşünüyordu Kemalettin, ama çok yanlış düşünüyordu. Lucky, mâhir bir kafa hareketiyle başın-

daki eşarby gözleri görülecek kadar yukarı attırırvermişti gene anlamış gibi. Fıldır fıldır iki elâyı pörtletecek kadar irice açmış, kendisine sevgi gösteren adama bakıyordu. Aklı üstünden gitti Kemalettin'in. Bu da mı tesadüftü yani? Ama daha çok Taksici Osman'la öteki hıyarın bu durumu gayet âdi bir olay gibi kolayca kabûllevnivermelerine gitmişti aklı. "Hayal gördüm galiba..." dedi içinden, "Alt tarafı köpek be! Kafasını sallayacağı tuttu, Ender'in de gözü-nü aç diyeceği tuttu, o ona denk geldi o da ona denk geldi, biz de burda Stefan Kuntz romanı yazdık kendi kendimize... Stefan Hemingvey miydi yaa?" O esnâda Ender Lucky'yi burnundan öpüyor, Lucky de onun ağzının içini yalıyordu. Suratını tiksintiyle buruşturdu.

"Gene gel, e mi gızım?" dedi Ender.

Lucky dönüp dönüp Kemalettin'e bakmaya başladı bunun üzerine. "Yeni patronuma sor," der gibiydi. Kemalettin kendi kendine güldü, omuz silkti, içinden yok deve falan dedi.

Ender burnunu çekerek çıktı duraktan. Aynı anda da Lucky, az öncekinin ters istikâmetinde bir başka mâhir hareket daha yaptı ve eşarbını yeniden yüzüne örttü. Kemalettin'in aklı bir kere daha gitti üstünden.

"Kaçırdım, biliyon mu?"

Kemalettin dalmıştı, zıpladı. "Ney?" dedi gayri ihtiyârî. Lucky'ye bakmaya korkarak havaya kafa atar gibi yapıp ondan tarafı işaret etti. "Bunun yüzünden mi?"

"Sevdik abi!.." dedi Osman. O da dalmış gitmişti. "Gençtik, cahildik... Uyduk şeytana." Gururla şişindi. "Aysel de gönüllü geldi ha... Kaçırdık dedikse zorlamaylan değil. Babasını razı edecez diye gürül gürül çalıştık, bi tane çocuk yaptık. Çok şükür Allahuma, işler yoluna girdi o sayede. Peşinden biraz kendimizi toparlayıp bi sefer daha yaptık."

Kemalettin hem dinliyor, hem de "Bu hırt bunları niye anlatıyo yaa?" diye düşünüyordu. Çok umurundaydı çünkü. Ama ne yaparsın, ticaret sonuçta, her ihtimâle karşı çok umurundaymış gibi kaşlarını çatıp ciddi ciddi kafa sallamayı ve ara sıra da gülümseyerek çenesinin altını kaşımayı ihmâl etmedi.

"Şimdi çok şükür, büyüğü sekiz, küçüğü beş yaşına geldi. Eh,

altımızdaki taksi de kendimizin...” Konuyu dağıttığını fark etmiş gibi sustu Osman. “Sen sordun da ondan anlattım yani,” dedi.

“Hadi lan ordan, cinsel hayatını ne soracam sana!” diye geçirdi içinden Kemalettin. “Haa... Tabii. Şeyi sorduydum di mi?”

Osman Kemalettin’in yardımına koştu:

“Yaşın kaç diye sorduydun ya, onu diyom işte, yirmi yedi.” Sırıtarak arkasına yaslandı. “Nezahat doğduğunda yaşımız on dokuzdu.” Göğüs geçirdi. “Neslihan’ı biraz daha aklımız başımıza geldiğinde yaptık.”

“Yaa, daha iyi olmuş tabii.” Dönüp bir kere daha Lucky’ye baktı Kemalettin. Deri eşarp yerli yerindeydi. “İyi bok yaptınız!” diye düşünüyordu. Kalkmak ve tabii ki bin doları, yani şu iti de alarak gitmek isteğini belli edecek şekilde oturduğu bankta öne doğru kaydırıp kalçalarını. “Senin şartın neydi Osmancım?” diye sordu korka korka. “Telefon ettim ya... Eşim heveslendi. Bekler şimdi.”

Osman da Kemalettin’i taklit ederek beraber çıkıp gidecekmiş gibi öne kaykıldı. “Bizim Aysel...” dedi sıkıntıyla, “... Laki’yi görmezse hastalanır abi. Ara sıra ziyarete gelmek, bi görmek, bi öpüp koklamak ister.” Reaksiyonunu ölçmeye çalışır gibi dikkatle bakıyordu Kemalettin’e. “Bak, baştan söylüyüm, cozturtmam, endişen olmasın, bokunu çıkarttırmam yani. Ne biliyim, on beşte bir, ayda bir felan getirir götürürüm. Bu konuda bi anlaşalım da.” Kemalettin’in itiraz etme ihtimâlini de hesaba katıp ağzını açmasına fırsat vermeden devam etti: “Haa... Yok dersen ki olmaz, köpeğin talibi çok yani.”

“Der miyim canım?” diye aceleyle lâfa girdi Kemalettin. Fıldır fıldır düşünüyordu. On beş güne kadar kim öle kim kalaydı anasını satayım. Buse kesin hemencecik sıkılır, götüne tekmeyi yapıştırırdı hayvanın, ondan sonra da nah görürdünüz gelip. Rahatladı, Lucky’ye bir göz daha atıp devam etti: “Lucky artık bizim olduğu kadar sizindir de Osmancım. Ne zaman isterseniz, hangi sıklıkta isterseniz. Sen, yenge... Çocukları da alır gelirsın hâttâ. Anlaştık di mi?”

Osman dişlerinin arasına bir şey kaçmış gibi dilini yanaklarının içinde döndürüp duruyor, sıkıntılı sıkıntılı bir eşarplı köpeğe bir Kemalettin’e bakıyordu. “O tamam da...” dedi, “Bi de abi, yanlış

anlama, bu sade benim şartım değil... Lucky'ye baktın, uğraştın ettin, diyelim olmadı, daha fazla uğraşamayacağını felan anladın diyelim... Satacan mı? Naapacan o zaman?"

"Yok canım!" dedi Kemalettin. İçinden "Yok, evlâtlık verecem!" diye dalga geçiyordu. "Ne münâsebet! Hem ben şahsen köpek ticaretine çok karşıyım. Bu da can, bunun da bitakım duyguları var. Öyle mal gibi alınıp satılır mı, di mi? Bak meselâ seni çok takdir ettim ben."

"Niye abi?"

"Hayır, satmıyosun ya Lucky'yi. Bu çok saygıdeğer bi..."

"Yok abi? Niye satmıyım? Öyle bi satarım ki aklın durur."

Kemalettin'de şafak attı.

"Ee? Hani deminden beri şey diyodun ya Osman?"

Osman lâfi Kemalettin'in ağzından aldı:

"Onu gene diyom ama satmadığımdan değil, satamadığımdan diyom. Çünkü Tahsin Amca o şartları veriydi bana. Tahsin Baydur var ya? Eski milletvekili canım."

Kemalettin hafızasını yokladı. Tahsin Baydur? Emin değildi ama sanki birkaç yerde kulağına çalınmış gibiydi. "Haa..." dedi yalancıkıtan. "Haberlerde falan duymuşumdur," diye düşünüyordu. "Şu milletvekili olan Tahsin Bey'i diyosun sen. Tamam tamam." Of yaa, bir de milletvekili çıkmıştı başımıza iyi mi! Taksicisiyle karısı çocukları falan az geldiği için. Eşarbi hâlâ tepesinde peçe gibi duran kara köpeğe baktı. "Ne köpekmişin ulan!" dedi içinden, "Bi dokunulmazlığın kaldıydı!" Sinirlerinin bozulduğu belli olmasın diye Osman'a dönüp sırttı. "Hah hah hah! Demek küçük kızımız devlet güvencesi altında el değiştiriyor? Hay Allah, görüyo musun sen şunu!"

Osman boyun büktü.

"Valla abi, Tahsin Amca bunu gitmiş taa İsviçre'den almış gelmiş. Özel bi köpek çifliğinden. Düşünebiliyon mu la, sırf doberman üzerine çiflik kurmuş adamlar. Tahsin Amca anlattı, kulübe-leri bizim Batıkent'teki dubleksler gibiymiş."

Kemalettin de Batıkent'te oturuyordu. "Oha artık!" diye düşündü. Bizi de köpek yerine koyuyordu herif. "Ee Osmancım? Sonra? Anlatsana yaa!"